

HATÁRTALANUL KIRÁNDULÁS A KAZINCZY-BAN

A Kazinczy Ferenc Református Általános Iskola hetedik évfolyamos diákjai Erdélyben töltöttek négy napot a „Határtalanul! - tanulmányi kirándulás hetedikeseinek” pályázat keretében. A csapat 2019. május 6-án, reggel indult útnak és az ártándi határátlépést követően nemsokára meg is érkezett az első állomásához, a Király-hágóhoz. Az időjárás ekkor sem volt kegyes hozzánk, a köd miatt nem gyönyörködhattunk Erdély látványában. Utunk ezután a Tordai-hasadékhoz vezetett, Csucsán, Kőrösfőn, Kalotaszegen és Bánffyhunyadon át. Megcsodáltuk Ady Endre és Csinszka menedékét, a kalotaszegi népművészet remekeit és Bánffyhunyad hatalmas, cifra, tornyos palotáit. A Tordai-hasadékot követően Nagyenyeden tettünk sétát, ahol bepillantást nyerhettünk a Bethlen Gábor református kollégium mindennapi életébe, körbejártuk udvarát és megnéztük azokat a mellszobrokat, emlékműveket, melyeket a kollégium nagyjainak tiszteletére állítottak. Innen már a szállásunkra mentünk, Dévára. A buszon egy pillanatra sem lankadhatott a figyelmünk, mert az idegenvezetőnk, Viki néni folyamatosan mondta merre járunk, az adott hely miről híres, milyen jelentős események történtek ott és milyen híres történelmi személyiségek tetteiről kell tudnunk. Mivel este érkeztünk meg, már csak a vacsorára és az aznapi feladatok befejezésére maradt időnk. Jóleső fáradtsággal feküdtünk le, hiszen a munka után elég sokat viháncoltunk, beszélgettünk, játszottunk még. Kedden reggel korán kellett kelniünk, ami nem esett ugyan jól, de sietniünk kellett Marosillyére, Bethlen Gábor szülőházába, ahol egy rendhagyó történelemóra várta minket a Dévai Szent Ferenc Alapítvány munkatársa, hogy érdekes módon tanulhassunk az egyik legjelentősebb erdélyi fejedelemtől és Erdély aranykoráról. Körbejártuk az épületet, megnéztük a kiállítást, majd a rendhagyó történelemóra keretében korabeli jelmezbe öltöztünk, korabeli bútorokon foglalhatott helyet a fejedelemasszony és testőrkapitánya, a nemesek és a szerzetesek figyelő tekintete előtt. A tanóra végén emlékszalagot helyeztünk el a Veres-torony falán, majd siettünk is tovább Vajdahunyadra, a várak királyába! Útközben tényeket és legendákat egyaránt mesélt nekünk Viki néni és már mindenki nagyon várta, hogy önállóan fedezhesse fel a vár minden szegletét, a rejtett lépcsőket, az ismeretlen feliratokat. Nagyon jó érzés volt ugyanazokat a lépcsőket taposni, ahol Hunyadi János, Szilágyi Erzsébet, Kapisztrán János, Hunyadi Mátyás és híveik, vitézeik jártak, ahol a várvédők harcoltak a rájuk törő ellenséggel. Viszont ezután sem pihenhattunk, mert visszatértünk Dévára, ahol a várlátogatás várt ránk. Nagyon izgalmas volt a meredek hegyoldalon felmenni a felvonó fülkéjében és közben a város látványában gyönyörködni! Próbáltuk Kőműves Kelemen balladáját drámajáték keretében előadni, de a fagyos szél elsodorta a papírjainkat, a hideg eső pedig elmosta a lelkesedésünket. Körbejártuk a várat, szaladoztunk a lépcsősorokon, csodáltuk a kilátást, majd visszatértünk a hegy lábához, a szállásunkra és egy rövid pihenő után elmentünk vacsorázni. Étkezés után átadtuk a nevelőotthon gyermekeinek és képviselőiknek azokat az ajándékokat, amelyeket szüleink segítségével szereztünk be. Visszatérve a szállásra folytattuk a napi feladatok megoldását, a nap eseményeivel kapcsolatos TOTÓK elkészítését, de előtte még egy kicsit kikapcsolódtunk egy kis közös énekléssel és a drámajátékot is bepótoltuk. Harmadik napunk a dévai Nagyboldogasszony ferences plébániatemplomban vette kezdetét, ahol egy helyi nagylány segítségével körbejártuk a kolostort, majd megismerkedtünk az itt élő gyerekek életével. Ezt követően felkerekedtünk és Máriaradnára buszoztunk, hogy mi is megcsodálhassuk a gyönyörű ferences templomot, a világszerte híres Mária-kegyhelyet. Innen Aradra utaztunk, a vesztőhelyre, ahol a tizenhárom aradi vértanú tiszteletére egy rövid emlékműsort mutattunk be és emlékszalagot helyeztünk el az obeliszktövében. A műsor után egy kicsit gondoztuk az emlékmű környezetét, mert a körülötte lévő foci pályák látogatói számára nem a tisztaság az első. Körbejártuk Arad belvárosát, de sietniünk is kellett tovább Nagyszalontára, mert a

Csonka-toronyban már vártak ránk. Mielőtt azonban a toronyhoz értünk volna, megálltunk Arany János szülőházánál és megnéztük az aprócska épületet, az udvart és a legendás, oly sokszor emlegetett eperfát. A Csonka-tornyot az elmúlt években felújították, a kiállítást átszervezték, a tájékoztató tablókat modernizálták, egyes műtárgyakat elszállítottak és újakat hoztak helyettük, de mindezek ellenére színvonalas, tartalmas és érdekes túrlaton vezetett végig minket a múzeumigazgató, aki kedvesen, közvetlenül, viccesen, gyereknyelven, mégis minden részletre kiterjedően és interaktívan bemutatta nekünk Arany János életét, munkásságát. Örömmel vettünk részt a szerepjátékokban, a kérdezz-felelekben, a mókázásban, a versmondásban, közben pedig nagyon sok mindenre visszaemlékeztünk, és nagyon sok újat tanultunk. Mindkét Arany-emlékhelynél helyeztünk el szalagot tiszteletünk jeléül. Aznapi tanulmányaink lezárásaként még sétáltunk egyet a nagyszalontai szoborparkban, majd a szállásunkra mentünk. Nagyon vártuk már a vacsorát, hiszen megéheztünk a hosszú úton, meg szerettünk volna már találkozni az ottani gyerekekkel, focizni, labdázni, beszélgetni velük, és nem utolsó sorban nekik is átadni az ajándékainkat. Jó érzés volt látni, mennyire örülnek az édességeknek, apróságoknak. Ezen az estén is későn feküdtünk le, hiszen beszélgetni, közösen zenét hallgatni sokkal jobb, mint aludni! A negyedik nap reggelén a tanárnénik könyörtelenül felkeltettek minket, össze- és be kellett pakolnunk, ügyelve arra, hogy semmi ne maradjon ott, és arra is, hogy rendet hagyjunk magunk után. Megreggeliztünk, majd felkerekedtünk Nagyvárad felé, ahol a sétánk során tanulmányoztuk a Fekete-sas házat, a görög katolikus katedrális, más néven holdas templomot, a Szent László plébániatemplomot, a Szigligeti Színházat, a Holnap irodalmi társaság szoborcsoportját, a barokk városrészben pedig a Szent László bazilikát, a püspöki palotát és a Kanonoksort. Közben Szent László-legendákkal, Ady Endre által írt újságcikkekkel, egyháztörténeti ismeretekkel gazdagodtunk, gyönyörű fényképeket készítettünk. Innen már hazafelé indultunk, és egy kis „alternatív múzeumlátogatás” után már nem is álltunk meg, csak a határnál. Igaz, ott két és fél órán át. Az ártándi határátkelőhely nem lett a barátunk. Viszont ez sem vette el a kedvünket, vidáman beszélgettünk, játszottunk és alig vártuk, hogy hazaérjünk. Annak ellenére, hogy az időjárás mindössze egy napon volt kegyes hozzánk, nagyon jól éreztük magunkat, nagyon sokat tanultunk és új barátságokat is kötöttünk. Köszönjük ezt a négy felejthetetlen napot!

A 7.a és a 7.b osztály tanulói

